

Mincinosul

Ivan Andreievici Krâlov

Întorcându-se din călătorie
Un boiernaș odată, sau poate și boier mare,
Au ieșit cu un amic sara la câmp spre primblare
Și au început a spune cu fală și cu mândrie
Multe minciuni mari și mici, de cele ce-ar fi văzut.
Dar, în sfârșit, au strigat:
„Lucru ce am văzut eu nu poate fi de crezut
Că voi mai vedea în viață,
Mai ales în țara voastră, unde este când prea cald,
Iar alteori lângă sobă de frig nasul îți îngheață;
Alteori soarele piere, alteori arde și frige.
Iar acolo unde am fost eu,
Îi mai frumos decât în rai.
Oh, fraților, ce trai!
Oh, cât sufletul meu plânge
Și cât îmi pare de rău
Că am venit pe aice!
În sfârșit, n-am ce mai zice,
Decât îți spun că nici știi acolo când este noapte,
Și anul întreg petreci frumos ca luna lui mai,
Iar să sameni sau să ari nici trebuință nu ai,
Căci toate cresc de la sine, gata de mâncat și coapte,
Precum, de pildă, la Roma am văzut un castravete
Într-o grădină sub un perete,
Care, să nu spun minciuni, era mare cât un munte”...
„Apoi curios îți pare, atunci celălalt i-au zis,
Când pământul este plin de aceste minuni multe;
Precum și eu înadins
Îți voi arăta acum o minune mai ciudată,
Și cred că un așa lucru tu n-ai văzut altădată.
Vezi tu peste acea gârlă podețul acel înalt,
Pe care avem să trecem? Deci măcar că este prost,
Însă este minunat,
Căci la noi, în țara noastră, orice mincinos au fost,
Vrând ca să treacă pe dânsul, n-au ajuns la jmătate,
Și podul s-au prăbușit de la sine;
Iar acel ce minciuni nu spune,
Și în caretă să treacă poate”...
„Dar gârla adâncă este?”
„Oamenii zic că fund n-are.
Deci, iubite călător, în lume sunt minuni multe,
Ca aceste,
Măcar că tu ai văzut castravete cât un munte”...

„Ca muntele să nu fie, însă cât o casă mare.”
„Și cât casa nu se poate,
Însă orișicum să fie,
Dar tot, mi se pare mie,
Podul mai curios este decât minunile toate,
Căci el nu poate să ție nicidecum pe mincinoși,
Precum în vara aceasta de pe dânsul au căzut
Doi călători lăudoși:
Apoi aceasta îi mai de crezut
Decât că pepenii Romei sunt mai mari decât la noi.”
„Oh, să mă ierți, frățioare, dar, zău, tu nu știi ce zici,
Căci tu nu știi că la Roma casele sunt așa mici,
Că abia pot să încapă în ele un om, sau doi?”
„Fie, însă iată podul, dar eu cu tine nu trec,
Căci pentru un castravete eu nu vreau ca să m-înesc.”
Atunci călătorul zise: „Și eu mă unesc cu tine,
Să trecem prin vad mai bine...”

Judecați câtă rușine
Pate omul mincinos;
Deci, oare, nu-i mai frumos
Să vorbim puțin și bine?